

Estersynets Fuldstændighed, som det aarlige Estersyn gjør det muligt at indføre en Waagen over, at visse Forsigtighedsregler iagttages med Hensyn til Pasning af Kjedlerne. Erfaringen har nemlig vist, at Ulykkestilfælde, der ske ved Kjedlerne, som oftest ere begrundede i, at der har fundet Forsømmelse Sted med Hensyn til Kjedernes Pasning. Derfor tror jeg, at det vilde være af særdeles Interesse, dersom det var muligt, med Hensyn til denne Pasning at foreskrive Regler, som kunde give nogen Sikkerhed for, at sliq Forsømmelse og Skødesløshed ikke fandt Sted; men det vilde, naar saadanne Regler foreskrives, da yderligere være nødvendigt, for at det tilfugtede. Diemed kan opnaas, at kontrollere, at Reglerne efterleves, og derfor har jeg tænkt mig, at det paatænkte aarlige Estersyn skulde kunne blive af vigtig Betydning. — Hvad det andet Lovforslag, „Forslag til Lov om Tilsyn med Dampfartspier“, angaar, da er det i Realiteten af Indholdet ganske overensstemmende med det ældre Lovforslag med enkelte Modifikationer i Henshold til Udvalgets Indstillinger. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at, naar Udvalgets Flertal i forrige Samling i Betænkningen havde foreslaaet, at den omstændelige Angivelse af de Jordringer, der skulle stilles til Dampfartspiers Baades Dimensioner, skulde udgaa, da har jeg saa meget mindre kunnet have Noget imod i den Henseende at indbefomme den Hensikling, der fandtes i Betænkningen, som jeg oprindelig selv har været imod, at saadanne Detailbestemmelser skulde optages i Loven, og naar de vare optagne i Lovforslaget i forrige Samling, var det kun stet paa Grund af et derom fremsat Ønske i Udvalgets Betænkning i næstforrige Samling. Der fandtes dernæst i Udvalgets Flertals Betænkning et Forslag til en ny Paragraf, navnlig om visse Paabud, der skulde opstilles med Hensyn til Ilandsætning af Passagerer fra Passagerdampfartspier, om Anlæg af Bolværker og Landgangsbroer, Anbringelse af Lygter o. s. v. De ærede Medlemmer ville ikke i Lovforslaget finde nogen Paragraf, der i og for sig i ydre Henseende svarede til den saaledes foreslaaede nye Paragraf, men de væsentligste Bestemmelser i denne ville findes paa andre Steder i Lovforslaget, hvor de forekomme mig mere passende at høre hjemme, saaledes at det kun er undladt at optage nogle enkelte Detailbestemmelser, som efter hele deres Karakter efter min Opfattelse ikke høre hjemme i en Lov. — Jeg tør tro, at man vil finde, at jeg ved Forelæggelsen af disse to Lovforslag væsentlig har indbefommet de Ønsker, der ere fremsatte tidligere i det ærede Thing, og jeg tør derfor ogsaa nære det Haab, at det denne Gang vil lykkes at føre denne Sag til Ende, som jeg tør forsikre indbefodes af praktiske Folk med ikke ringe Interesse.

Det sidste Lovforslag, jeg har den Ære at fremlægge, er ogsaa en gammel Bekendt i Thinget. Det er „Forslag til Lov om Erstatning for

den ved Brandvæsenets Slutnings- og Nedningsforanstaltninger bevirkede Skade, for saa vidt angaar Kjøbenhavn og Landet“. Denne Sags Historie vil være i det ærede Things Erindring. I næstforrige Samling vedtog det ærede Thing et Lovforslag om Ordningen af Brandvæsenet i Kjøbstæderne og vedtog da navnlig, at der skulde gives Erstatning af den almindelige Kommunekasse for den Skade, der ved Slutningsforanstaltninger bliver tilføjet Afgrøde paa Marken og i Haverne og levende Hegn. Disse Gjenstande forudsattes nemlig ikke at kunne forsikres mod Ildsvaade. Det ærede Thing vedtog denne Bestemmelse enstemmig, efter at der ikke blot i de trykte Motiver, der ledsagede Lovforslaget, men ogsaa af mig mundtlig var blevet gjort opmærksom paa, at jeg maatte betragte det som en Selvfølge, at naar man slog dette Princip fast i den ene Lov angaaende Brandvæsenets Ordning i Kjøbstæderne, saa maatte Konsekvensen deraf blive den, at man maatte gaa ind paa tilsvarende Bestemmelser ogsaa for det øvrige Lands Vedkommende. Det ærede Udvalg, som behandlede denne Sag i Fjor, delte sig i et Flertal og et Mindretal. Flertallet sluttede sig til Lovforslaget i denne Henseende, hvorimod et Mindretal ansaa det for rettest at indskrænke disse Bestemmelser til at gjælde for Kjøbenhavns Vedkommende; mulig mente man ogsaa, at de saakaldte Flækker kunde inddrages under samme Bestemmelse. Derimod mente Mindretallet, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at gjøre Reglen anvendelig for det egentlige Lands Vedkommende, idet man særlig gjorde gjældende, at det formentlig maatte anses for at være unødvendigt, da der var Afgang til at saa deslige Gjenstande forsikre, og uaftet jeg tillod mig under denne Sags anden Behandling her i Thinget at gjøre opmærksom paa, at der vist var nogen Misforstaaelse tilstede i denne Henseende fra det ærede Mindretals Side, sluttede Thingets Flertal sig dog til Mindretallet, hvad denne Sag angaar. Sagen kom ikke til tredie Behandling, medens det dog var bebudet, hvis Sagen var kommen til tredie Behandling, at Spørgsmaalet skulde være optaget paany til yderligere Behandling i det ærede Thing. Allerede ifølge denne Sagens Stilling her maatte jeg føle mig opfordret til paany at bringe dette Punkt ind for det ærede Folkething, men dertil kommer, at jeg har benyttet Mellemtiden til at indhente nærmere Oplysning angaaende dette faktiske Spørgsmaal, hvorvidt der kan tegnes Forsikringer for vorende Sød paa Marken, for vorende Afgrøde i Haverne og for levende Hegn. Jeg har altsaa indhentet Oplysninger om samtlige Forsikringselskaber, der findes her i Landet, og disse Oplysninger have givet det Resultat, at af det hele meget store Antal Forsikringselskaber er der kun et eneste lille Forsikringselskab, som indlader sig paa at tegne Forsikringer paa de Gjenstande, hvorom der her er